

38% af danske skolebørn i 0.-3. klasse bevæger sig mindst én time om dagen, sådan som Sundhedsstyrelsen anbefaler**27%** af eleverne i 7.-9. klasse er fysisk aktive en time om dagen

Kilde: Jyllands-Posten

VÆKSTMARKED. Da Helle Thorning-Schmidt (S) for nylig besøgte Vietnam som den første danske statsminister nogensinde, fremlagde hun regeringens storstilede plan om at fordoble eksporten til Vietnam inden udgangen af 2016. Arkivfoto: Na Son Nguyen

Boom. Vietnams vækst smitter af på Danmark

Vietnamseserne dvæler ikke ved fortiden, men har blikket fast rettet fremad. Væksten buldrer derudad, og det kan komme Danmark til gode.

ANALYSE

Vietnam er et ungt marked med et stort potentiale inden for områder, hvor dansk erhvervsliv har gode kompetencer. Vietnams økonomiske og sociale udvikling de sidste årtier er historien om en succes, ja nærmest et eventyr. I begyndelsen af 1980'erne var Vietnam et af de fattigste lande i verden, fattigere end de fleste afrikanske lande. Siden har Vietnam skabt sociale og økonomiske forbedringer for

den brede befolkning i et enestående omfang. I procenter er der tale om noget nær verdensrekord i fattigdomsbekæmpelse. Selv i de mest afsidesliggende dele af landet har befolkningen fået del i væk-

sten, bedre jobmuligheder og adgang til uddannelse og sundhed.

Vietnam åbnede op for indførelse af markedsøkonomi i 1986. Siden er landet blevet integreret i den internationale økonomi gennem optagelsen i WTO i 2007 og en række handelsaftaler, bl.a. med den gamle fjende USA. Det har bidraget til mere end to årtier med en gennemsnitlig vækst på 7 procent om året. Udviklingen skyldes i høj grad også indsatsen fra en hårdtarbejdende og ambitiøs befolkning. En befolkning, der kigger fremad og har stærkt fokus på at sikre forbedrede levevilkår for deres børn.

VÆKSTEN er skabt gennem en eksportdrevet økonomi baseret på lave lønninger og import af alt væsentligt input til produktionen. De lavtstående priser og billigere produktionsland kan imidlertid ikke alene bringe Vietnam videre i det hidtidige væksttempo. Hvis landet skal arbejde sig op ad værdikæden, er der brug for nytænkning.

Næste fase af Vietnams økonomiske udvikling må derfor orientere sig mod opbygning af en national industri og en mere indenlandsk, forbrugsdrevet økonomi. Samtidig er det helt afgørende, at undervisningssystemet får et kvalitetsløft, at de statslige virksomheder privat-

iseres eller effektiviseres, og at der gøres en effektiv indsats for at bekæmpe korruption.

Den vietnamesiske regering har fokus på disse udfordringer og har indsat nødvendigheden af, at en sådan udvikling må gå hånd i hånd med omstillingen til en mere grøn økonomi. De sidste to årtiers vækst er sket på bekostning af miljøet, samtidig med at der er drevet rovdrift på landets naturressourcer. Derfor har den vietnamesiske regering lanceret en grøn vækststrategi.

Vietnam vil de kommende mange år

MINISERIE - UGE 3

AMBASSADØRMØDE

Udenrigsministeriet afholder 14.-18. januar det årlige ambassadørmøde, hvor alle Danmarks ambassadører er kaldt hjem til drøftelser med regering, erhvervsliv mv. **Politikeren** har bedt fem ambassadører fra nogle af verdens nye, fremadstormende markeder om at give deres bud på nogle af de vigtigste problemstillinger i 'deres' del af verden.

være et af Sydøstasiens mest attraktive lande at investere i. Væksten vil godt nok være begrænset til omkring 5 procent i 2013, men alt tyder på, at den vil vokse i årene derefter. Lønningerne er steget ganske betydeligt de seneste år, men udgør stadig kun ca. 30-40 procent af niveauet i det østlige Kina.

SAMTIDIG er Vietnam et land i hastig social forandring. Mere end 65 procent af den 90 millioner store befolkning bor stadig i landområderne, men migration vokser eksplosivt.

Fremvæksten af en middelklasse i de større byer gør det interne forbrugsmarked interessant. Købekraften vokser, og nye, unge forbrugere efterspørger i stigende grad udenlandske forbrugsvarer. Det vil i de kommende år gøre Vietnam attraktivt som et marked og ikke kun som produktionsland.

Særlig inden for detailhandlen og it-sektoren har der været en eksplosiv vækst de seneste år, ligesom der er vækst i sundhedssektoren.

Det vietnamesiske marked er ikke altid lige let at gennemskue. Det er præget af bureaukrati, stigende korruption og manglende gennemsigtighed i forvaltningen.

Det gør det ofte langsomt og be-

sværligt, ikke mindst for nye danske virksomheder, der gerne vil etablere sig.

DE DANSKE virksomheder står godt i forhold til at tage del i den udvikling. Vietnam vil gennemgå de kommende år. Der er i dag mere end 130 danske virksomheder til stede i Vietnam. Antallet er støt stigende, på trods af den økonomiske afmatning, og understreger den positive udvikling og de mange muligheder, der er for de danske virksomheder. En lang række virksomheder har for længst konsolideret sig inden for møbelindustrien, it-branchen og tekstil- og beklædningsindustrien.

Den vietnamesiske regering har længe efterspurgt dansk teknologi, knowhow og kompetencer inden for vedvarende energi, energieffektivitet, affaldshåndtering mv. Danmark underskrev i slutningen af 2011 en strategisk partnerskabsaftale med Vietnam inden for en række af disse områder. Vi har derfor placeret os centralt i forhold til at få del i dette vækstområde, der står centralt i vietnamsernes ønske om at omlægge økonomien til at være mere grøn og energieffektiv.

Samhandlen med Vietnam er større end nogensinde, men stadig alt for lille. Da statsministeren under sit nylige besøg i Vietnam, det første besøg af en

dansk statsminister nogensinde, præsenterede den nye væksthandlingsplan, var det et klart signal til vietnameserne om, at landet er et af de vækstmarkeder, Danmark har store forventninger til. Derfor har regeringen også sat som mål, at eksporten til Vietnam skal fordobles inden udgangen af 2016. I samme periode bør flere danske virksomheder ind på det vietnamesiske marked for at få andel i den fremtidige vækst. Det bør ske snart, hvis man vil placere sig rigtigt i forhold til den fremtidige konkurrence, som allerede er skarp fra bl.a. Tyskland, Storbritannien og nogle asiatiske lande.

Vietnam HAR oplevet en afdæmpet vækst de seneste år, men landet har et stort vækstopotential, som dansk erhvervsliv har gode muligheder for at nyde godt af. Vietnamseserne har stået over for større udfordringer i deres historie end den aktuelle afmatning i økonomien. De er, om nogen, et folk og en nation, der er vant til bump på vejen. Den unge, videbegærlige befolkning dvæler ikke ved fortiden, de er fulde af energi, vil videre og har blikket fast rettet fremad.

analyse@polit.dk

John Nielsen er Danmarks ambassadør i Vietnam.

... Mobning er psykisk gruppevoldtægt

–nok af uvished i forhold til min sygdom – lidt for beskyttende over for mig. Mine sociale evner blev derfor ikke helt udviklet, som de skulle, da jeg ikke var den, som klatrede i træer og andre lignende aktiviteter.

Jeg begyndte langsomt at lukke mig inde i mig selv allerede i 1. klasse, og jeg blev den elev, som selv om jeg sad helt oppe frem i klasselokalet, stadig prøvede på at gemme mig for klassen. For det var det mest sikre. For når de ikke kunne se mig, så kunne de jo heller ikke mobbe mig, var min tankegang.

Min måde at reagere på, når jeg blev mobbet, var, at jeg kunne eksplodere af raseri. Det var et klart råb om hjælp, men ingen gjorde noget. Jeg vidste, at jeg ville blive sendt til skoleinspektøren for at få en lille pause. Det var min eneste måde at få fred for mine mobbere på, som nemt kunne få næsten resten af klassen til at være med på den, for det var jo lidt sjovt, når Mads hidsede sig op. Så skete der da lidt i klassen. Jeg forstår stadig ikke den dag i dag, hvorfor der ikke blev gjort noget, når alle godt vidste, hvad det var, der skete.

Det absolut værste var udelukkelsen af fællesskabet i klassen. Det var uden tvivl det værste ved mobningen. Det at man sad helt alene med sine problemer og følte, at alle stod i en rundkreds omkring én, uden at man kunne gøre noget ved det. Uden at man havde nogen til at forsvare sig. Den følelse af afmagt over den situation, man var blevet sat i, er den dag i dag meget skræmmende for mig.

MOBNINGEN førte til, at jeg begyndte at

Min måde at reagere på, når jeg blev mobbet, var, at jeg kunne eksplodere af raseri. Det var et klart råb om hjælp, men ingen gjorde noget

ikke sagde noget, så kunne jeg jo heller ikke sige noget forkert. Det var sådan, jeg tænkte. Jeg skulle være 100 procent sikker på, at det, jeg sagde, var rigtigt, og selv om det var det, så kom det alligevel oftest til at betyde, at jeg ikke sagde noget. Denne angst for at gøre noget forkert eller sige noget forkert, har jeg stadig skullet arbejde med den dag i dag.

Det at jeg ikke sagde noget, kom også til at betyde, at jeg ikke fik bevisst over for lærerne og over for mig selv, hvad mine evner var, og det kom til at afspejle sig i mine karakterer både i folkeskolen og på handelsskolen efterfølgende. Mange ofre for mobning får dermed ikke mulighed for at opnå det potentielle, de i virkeligheden har.

Jeg var blevet udstødt af fællesskabet, og den angst, jeg havde fået i forbindelse med, at jeg blev mobbet, gjorde, at jeg ikke kunne komme ind i fællesskabet igen. Jeg var blevet bange for at tage chancen. Bange for at deltage i de sociale aktiviteter.

holde mig væk fra skolen i flere dage ad gangen. Jeg begyndte at trøste og vejede på et tidspunkt 110 kg, da jeg var ca. 170 cm høj. Jeg holdt mig indenfor, for jeg ville ikke vise mig frem. Jeg følte, at jeg intet var værd.

I klassen holdt jeg mig helt tilbage. Jeg sagde ikke noget. For når jeg ikke sagde noget, så kunne jeg jo heller ikke sige noget forkert. Det var sådan, jeg tænkte. Jeg skulle være 100 procent sikker på, at det, jeg sagde, var rigtigt, og selv om det var det, så kom det alligevel oftest til at betyde, at jeg ikke sagde noget. Denne angst for at gøre noget forkert eller sige noget forkert, har jeg stadig skullet arbejde med den dag i dag.

Det at jeg ikke sagde noget, kom også til at betyde, at jeg ikke fik bevisst over for lærerne og over for mig selv, hvad mine evner var, og det kom til at afspejle sig i mine karakterer både i folkeskolen og på handelsskolen efterfølgende. Mange ofre for mobning får dermed ikke mulighed for at opnå det potentielle, de i virkeligheden har.

Jeg var blevet udstødt af fællesskabet, og den angst, jeg havde fået i forbindelse med, at jeg blev mobbet, gjorde, at jeg ikke kunne komme ind i fællesskabet igen. Jeg var blevet bange for at tage chancen. Bange for at deltage i de sociale aktiviteter.

For der var jo noget galt med mig, ellers ville de vel ikke gøre det mod mig. Det var sådan, jeg tænkte. Det måtte være mig. Jeg var den underlige. Det var min egen skyld, at de mobbede mig. Jeg kunne jo også bare lade være med at være så underlig.

I flere perioder tænkte jeg på at begå selvmord. Jeg vidste ikke helt hvordan. Jeg vidste bare, at jeg snart ikke kunne klare det mere. Jeg kunne ikke klare hverdagen. Den angst hverdagen medbragte. Ofte sad jeg alene på mit værelse og græd over, at jeg følte, jeg var helt alene og ingen forstod mig.

Den værste oplevelse var en dag, da en fra min klasse havde mobbet mig med noget. Jeg husker ikke, præcis hvad det var, men jeg husker, at jeg var blevet meget hidsig over det. Det var min eneste måde at råbe om hjælp på. Det råb blev dog aldrig hørt. Hvor vores lærer i stedet for at høre mit råb om hjælp og forsøge at hjælpe mig i stedet begyndte at grine ad mig.

Der blev i flere omgange talt om, at jeg skulle skifte skole. Man tænkte ikke på at forsøge at gøre sammenholdet i klassen bedre og forsøge på at hjælpe mig med at komme ind i det sociale liv i klassen. Løsningen var, at jeg blev til problemet, og hvis man flyttede mig væk, så var problemet væk.

at alle andre kiggede på mig og grinte ad mig.

DEN SOCIALE angst og angsten for andre mennesker kunne have ødelagt mit liv fuldstændigt. Jeg valgte at kæmpe imod den, og den kamp har jeg næsten vandet. Jeg tog chancen for at overtage kontrollen over mit eget liv, da jeg fik muligheden for at flytte til Malta for at arbejde som kundesupporter. Noget meget skræmmende for en med social angst. Det var første gang, jeg skulle klare mig selv. Men det var nødvendigt for mig at komme væk.

Måske var det en form for flugt fra det kendte miljø, men det var en flugt, som kom til at betyde, at jeg kunne stole på andre mennesker igen. Jeg lærte at fungere sammen med andre mennesker i en social sammenhæng. Det havde jeg holdt mig fra tidligere grundet mine erfaringer og oplevelser i min barndom og mine tidlige teenageår. Jeg tog i byen med mine nye venner og kollegaer, og selv om jeg ikke drak alkohol, var jeg stadig en del af fællesskabet. Det var uden tvivl ikke let. Angsten for igen at blive udelukket fra fællesskabet sad stadig i baghovedet, men jeg valgte at kæmpe imod disse tanker og følelser og sejrede.

Jeg lærte også, at jeg er lige så meget værd som mennesker som alle andre. Jeg opdagede, at jeg også har nogle evner. Noget, som jeg ikke før havde troet, at jeg havde på grund af de tidligere oplevelser. Hvis man bliver mobbet, er det altafgørende, at man får støtte. Man skal kunne vide, at man kan få den hjælp, man har

Man skal kunne stole på, at de 'voksne' omkring én er der for at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen

somt blev værre og værre.

MOBNING er psykisk vold. Det er en psykisk gruppevoldtægt, hvor man mister al tro på sig selv, sine evner og sine medmennesker. Man får svært ved at stole på andre mennesker, og man får svært ved at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen. Den opbakning og støtte følte jeg manglede for mig, og det gjorde, at det lang-

somt blev værre og værre. Behov for, og at man ikke er alene med sine problemer. Man skal kunne stole på, at de 'voksne' omkring én er der for at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen. Den opbakning og støtte følte jeg manglede for mig, og det gjorde, at det lang-

somt blev værre og værre. Det er en psykisk gruppevoldtægt, hvor man mister al tro på sig selv, sine evner og sine medmennesker. Man får svært ved at stole på andre mennesker, og man får svært ved at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen. Den opbakning og støtte følte jeg manglede for mig, og det gjorde, at det lang-

behov for, og at man ikke er alene med sine problemer. Man skal kunne stole på, at de 'voksne' omkring én er der for at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen. Den opbakning og støtte følte jeg manglede for mig, og det gjorde, at det lang-

somt blev værre og værre. Det er en psykisk gruppevoldtægt, hvor man mister al tro på sig selv, sine evner og sine medmennesker. Man får svært ved at stole på andre mennesker, og man får svært ved at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen. Den opbakning og støtte følte jeg manglede for mig, og det gjorde, at det lang-

somt blev værre og værre. Det er en psykisk gruppevoldtægt, hvor man mister al tro på sig selv, sine evner og sine medmennesker. Man får svært ved at stole på andre mennesker, og man får svært ved at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen. Den opbakning og støtte følte jeg manglede for mig, og det gjorde, at det lang-

somt blev værre og værre. Det er en psykisk gruppevoldtægt, hvor man mister al tro på sig selv, sine evner og sine medmennesker. Man får svært ved at stole på andre mennesker, og man får svært ved at hjælpe én og ikke for at være med til mobningen. Den opbakning og støtte følte jeg manglede for mig, og det gjorde, at det lang-

MADS SOARES DA CUNHA VESTERGAARD